vere, stregel bolnim, skrbel tudi za najnižje živalce. Med drugimi karizmatičnimi darovi, kakor so bili čudeži, prerokbe in bilokacija, mu je Bog dal tudi oblast nad živalcami. Kakor je sv. Frančišek Asiški pridigal pticam, sv. Anton Padovanski ribicam, tako je sv. Martin Porres ukazoval na pr. mišim. Radi ga slikajo, kako je v zakristiji odprl predale, ukazal mišim, da so se zbrale v košari, potem pa jih odnesel na polje, da se tam preživljajo in ne škodujejo človeku. Takim svetnikom daje Bog nad stvarmi podobno oblast, kakor jo je imel Adam pred grehom. Zato ga časte za zavetnika zoper nadležne živalce. Imel je dar vlite vrednosti. Ni znal brati, nikoli ni študiral sv. Tomaža, a je teologom povedal, v katerem poglavju Tomaževe Summe naj iščejo odgovor. Z odgovori je presenetil tudi profesorje teologije. Civilne in cerkvene oblasti so mu zaupale velike vsote, da jih je razdeljeval v karitativne namene. Delil je živež, nasvete, ozdravljal in tolažil. Sam je pa nosil le eno, obrabljeno redovno obleko in spal v zaboju.

S tem da je Cerkev postavila na oltar ubogega fratra mešane polti, nam je dala priprošnjika, v katerega se ozirajo danes pred vsem milijoni črncev. Bog po Cerkvi postavlja sodobnemu človeku sodobne vzore!

J. P.

750 »BLAGOVIJESTI«

I u duhovnoj pastvi ima »otkrića«. A nijesu ona uvijek plod sustavnog proučavanja pastoralne situacije; nijesu uvijek »planirana«. Koji se put, baš kao i u znanosti ili u tehnici, dogode i slučajno. Ima i u pastvi »sreće« i »lutrijskih zgoditaka«. Dakako, to je uvijek Božja sreća, Božji slučaj. Daj znaj, tko ga je isprosio ili zaslužio: u velikoj zajednici općinstva svetih. Možda župnik — svojom pobožnošću, revnošću, ljubavlju — a možda i koja daleka bakica, mamica, časna sestra, dobra stara ili mlada, djevojka, svojom molitvom i žrtvama. A možda nije ni jedno ni drugo, nego je milost, naprosto, kapnula s Križa po nedokučivoj, spasiteljskoj volji Božjoj. »Igitur non volentis neque currentis, sed miserentis est Dei!« (Rim 9, 16).

Za mene je, svakako, bilo takvo jedno »otkriće«, i kad sam, neki dan, razgovarao s jednim župnikom pa mi on rekao da u njegovu župu dolazi 750 »Blagovijesti«.

Gradska je to župa — i velegradska — ali nije jedna od onih »mamutskih« kakvih ima po velegradovima sa čisto katoličkim pučanstvom. U gradu je, gdje su katolici danas velika manjina, no uvijek je još prilično vjerski kompaktna. Relativno, to se zna. Ima jedno 7—8 hiljada vjernika: radnika najviše. Vjerski život u njoj nije ni najbolji ni najgori. Vjernici su najviše došljaci sa sela, iz prve ili druge generacije. Nijesu većinom otpadnici; »u principu« drže s Crkvom. Ima ih i vrlo dobrih. Ali grad ko grad. U praksi bude svašta. A župnik star i sam; nema kapelana i ako za njim jauče. Gdje je god bio, nešto je gradio; gradi i ovdje. Uvijek je spreman ispovijedati: ako hoćeš, od jutra do mraka. Zove ih na ispovijed; zove na vjenčanje; zove na katehizaciju. I propovijeda im: kažu, i predugo. Ali mu se baš previše ne odazivlju. O kakvim spektakularnim i masovnim, pastoralnim uspjesima nema ni govora. Vazdan se na to jada i tuži.

Smišljao je ovo i ono; kušao ovo i ono. Koješta nije išlo. Pa je pokušao i sa »Blagoviješću«. Kad već ne prakticiraju, valjda će se, barem, pretplatiti na jedan katolički listić. Jeftin je. Neka barem čitaju i — misle!

I stao im je »Blagovijest« nuditi i preporučivati sa propovjedaonice i u sakristiji. Uzeo je nekoliko primjeraka pa ih sa sobom, u torbaku, ponio, kad je o Bogojavljenju blagosivao kuće. Pokazivao im je »Blagovijest« i molio ih da se na nju ili direktno, na kućnu adresu, pretplate ili obvežu da će je podizati i plaćati u sakristiji. Skoro svagdje su mu se odazvali. Negdje s oduševljenjem i s ljubavlju, negdje pomalo i preko volje: da ne ražaloste župnika. I, šta ću vam duljiti, 750 kuća se pretplatilo. I podižu list. Tko ga ne podigne, on mu ga, župnik, pošalje u kuću, ili mu ga sam odnese. Posjeti tako ljude. A i podsjeti ih. I na »Blagovijest«, a usput i na njihove kršćanske dužnosti. Kad će im se već jednom sin ili kći vjenčati? Što djeca ne dolaze na vjeronauk? Kako to da ih već dugo nije vidio u crkvi? Što ne bi došli na kor pjevati? Nije ni na novčanom deficitu. Velika većina mu list i plati. A ako tko i ne plati, hvala Bogu! Neka ga samo čita! On to nekako izjednači »rabatom« koji mu daju iz uprave »Blagovijesti«.

Priznat ćete i vi da je to »otkriće« svoje vrsti. 750 »Blagovijesti« u župi od 7.000 duša. »Blagovijest« se, eto, nađe više manje u svakoj drugoj katoličkoj obitelji. Gdjegdje je možda i ne čitaju. Ali gdjegdje i čitaju. I mnogogdje. I rado. Negdje i svi u obitelji. Ne pročitaju je sigurno svi svu. Ali bar nešto pročita gotovo svatko. Kad je već na stolu! Makar od dosade; makar od radoznalosti!

»Učini to ipak nešto dobra!« kaže župnik suzdržano. A ja kažem: učini i puno dobra.

Opet, eto, jedna »mala« pastoralna metoda. Od onih najboljih, najuspješnijih i — najlakših. Ako je teško katehizirati i ispovijedati, sate i sate, ako je teško pisati i napamet učiti propovijedi, ako je teško organizirati i dobro voditi ministrantski zbor, nije teško — barem nije previše teško — ponuditi ljudima »Blagovijest« sa propovjedaonice ili je ponijeti sa sobom u torbaku. Nije teško — barem nije previše teško — ni naći jednoga ministranta ili jednu časnu sestru da je u sakristiji dijeli.

A zamjenjuje nam ta »Blagovijest« kapelana. Ode mjesto nas u kuću i održi ondje, svaki mjesec, propovijed i duhovnu pouku. I onima koji ne dolaze u crkvu! Ne da vjernicima da posve zaborave na Boga i na dušu. Podigne malo i njihov katolički ponos, i njihov osjećaj odgovornosti. Da ničim drugim, a ono onim vijestima iz katoličkoga svijeta. Omogućuje nam sustavan kontakt sa župljanima.

A sada da reportažu i primijenimo! Ne bi li ovo malo pastoralno »otkriće« našega staroga kolege moglo još pokomu od nas svećenika iz duhovne pastve postati »otkriće« i pobuda? Dolazi i k nama valjda »Blagovijest«. A dolazit će nam, danas, sutra, nadajmo se, i još koji katolički listić. Pa neka dolazi u 100 mjesto u 10 primjeraka! Ili ako i mi budemo »sretni« — na onim velikim župama — i u 750 primjeraka!

Na koncu, ne radi se samo o »Blagovijesti«. Imamo danas, hvala Bogu, sve više i druge crkvene i vjerske literature. I vrijedne! I apologetske! Stavimo je u sakristije! Unesimo je u katoličke kuće! Ništa ne smeta, što je šapirografirana! Dr Č. Č.

LITURGIČNA REKOLEKCIJA ZA DUHOVNIKE

Liturgični svet mariborske škofije je priredil za svoje člane, za dekanijske liturgične referente in za druge duhovnike v mesecu juniju pri Sv. Trojici v Slov. goricah liturgično rekolekcijo. Udeležilo se je 44 duhovnikov.

Rekolekcija je imela tako ascetični kakor praktično pastoralni značaj. V meditacijah so duhovniki razmišljali o duhovniku-liturgu, predvsem o njegovi najvažnejši nalogi, ki jo ima pri oltarju. Predavanja pa so obravnavala načela, ki jih daje okrožnica Mediator Dei glede liturgičnega dela, posebej pa še o praktični naobračbi teh načel.

Da je mogla biti diskusija dovolj temeljita, so dekanijski liturgični referenti predhodno v pismeni anketi podali sliko o dosedanjem sodelovanju pri sv. maši, krščevanju in pri obredih velikega tedna. Poročevalci so vzeli stvar zelo resno ter se niso obotavljali pokazati tudi na težave in so stavili mnogo predlogov.

Predavanja so obravnavala naslednje teme:

1. dan: Načela glede liturgičnega dela (Dr. Frangež, Dr. Šteiner),
2. dan: Kje smo glede sodelovanja pri sv. maši, krščevanju, obredih velikega tedna (Oberžan),
   Važnost ureditve liturgičnih prostorov (Vesenjak),
3. dan: Za kaj nam prvenstveno in konečno gre (Lasbaher),
   Zaključki rekolekcije (Dr. Šteiner).

Paralelno z gornjimi predavanji so se obravnavale še naslednje teme:

Liturgična obnova v sodobni arhitekturi in opremi cerkva (prof. Ulman),

Kako treba zavarovati cerkvene stavbe pred propadanjem (Požauko).

Udeleženci so imeli tudi priložnost slišati na magnetofonu predavanji prezv. škofa Pichlerja in prezv. nadškofa dr. Šeperja, ki sta jih imela na liturgičnem tečaju v Zagrebu.

Škofijski liturgični svet z zadovoljstvom ugotavlja, da je rekolekcija dobro uspela in upa, da bo rodila svoje sadove.

DRAGO OBERŽAN

Ekumenski koncil će biti kao uskrsno jutro i kao novi duhovski blagdan koji će dati polet apostolskim i misijskim snagama Crkve na svim područjima njezina poslanja i njezine mladenačke revnosti.

Ivan XXIII